

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА СВОЈОЈ ДУХОВНОЈ ДЕЦИ

О БОЖИЋУ 2011. ГОДИНЕ

ИРИНЕЈ

МИЛОШЋУ БОЖЈОМ ПРАВОСЛАВНИ АРХИЕПИСКОП ПЕЋКИ, МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ, СА СВИМА АРХИЈЕРЕЈИМА СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ – СВЕШТЕНСТВУ МОНАШТВУ И СВИМА СИНОВИМА И КЋЕРИМА НАШЕ СВЕТЕ ЦРКВЕ: БЛАГОДАТ, МИЛОСТ И МИР ОД БОГА ОЦА, И ГОСПОДА НАШЕГ ИСУСА ХРИСТА, И ДУХА СВЕТОГА, УЗ РАДОСНИ БОЖИЋНИ ПОЗДРАВ:

МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

А када дође пуноћа времена, посла Бог Сина својега...
(Гал 4, 4).

Родословом Исуса Христа, „сина Давидова, Авраамова сина” (Мт 1, 1), почиње, драга браћо и сестре, Јеванђеље о Христу, Блага и радосна вест Божја роду људском.

Песмом анђела Божјих – „Слава на висини Богу, и на земљи мир, међу људима добра воља” (Лк 2, 14) – на данашњи дан радосног празника Рођења Христовог испуњена су широм света сва хришћанска срца. Овај Дан је за цео свет велика радост „јер вам се данас роди Спас, који је Христос Господ, у граду Давидову” (Лк 2, 11).

Рођење Сина Божјег јесте велика тајна љубави Божје. Никада човек није тако близак човеку као данас, на Божић. Никада одрасли и деца нису толико блиски једни другима као данас. Никада човек не осећа тако снажно потребу да се мири и зближава са другим људима као данас. Отуда је у нашем народу потреба и обичај да се на данашњи дан прашта и „мирбожи”, да се заборављају личне размирице, са жељом да се све око нас зближи и збратими у духу љубави и мира Божјег.

Анђелска песма у част Рођења Христовог јесте истинска песма која нам језгровито исказује суштину Христове поруке, садржај Његовог Јеванђеља и мисију свете Цркве, коју је Он, Оваплоћени Син Божји, основао. Слављење Бога, мир и добра воља међу људима представљају најсветији триптих божићне поруке. Славећи Бога, човек уједно уздиже и прославља себе. Проповедајући мир Божји, – мир Христов, мир без страха и насиља, – човек доприноси изградњи Царства Божјег на земљи. Једино добром вољом, у несебичном давању себе Богу и ближњима, може се постићи истинска људска солидарност и право заједништво у решавању свих проблема и остварити морални и материјални напредак.

Својим доласком Христос сведочи о суштинској Заједници, новој заједници неба и земље, Творца и творевине, и Својим устима открива велику Тајну коју је Бог као залог унео у човека од самога његова стварања, а она се своди на истину да најважније створење под сунцем јесте управо човек. Наравно, човек је најважнији зато што је Бог у Христу постао човек. По речима Светог Иринеја Лионског, човек је позван да буде одсјај, слава, светлост Божја на земљи. То можемо схватити једино уколико Богочовека Господа Христа узмемо за право и истинско мерило свих бића и свих збивања на нашој планети.

Свакодневно се сусрећемо са искушењима, недаћама и патњама, изазваним од стране других или од нас самих. Патње у нашим домовима, патње у школама, патње у градовима и селима, патње у државама и међу народима сведоче о дубокој подељености у свету, подељености која се не може превазићи људским напорима. При том поделе иду тако дубоко да се и сама наша боголика личност дели – на душу и тело, на свесно и несвесно, и тако у недоглед.

Често се учини да је неред покретач и носилац нашег друштва. Неред је, међутим, присутан само онде где је изгубљена свест о истинској мери свега и свих, а то је љубав. Управо Христос сведочи, Својим доласком у овај свет, да је љубав победила свет зла и мржње и да га увек побеђује. Љубав је од Бога. Бог је извор свеколике љубави. „Који не љуби, не познаде Бога; јер Бог је љубав” (1. Јн 4, 8).

Рођен у јаслама у Витлејему, Христос је зауставио време у Својој Личности и око Себе – још тачније: у Себи – сабрао све оне који су жељни љубави и вечности. Јавивши се у свету, Он нам једини доноси истинску и непролазну радост.

Рођење Христово је унело мир Божји у свет, а време повезало са вечношћу. Мир и вечност неће више никада напустити свет, без обзира на сва искушења и недаће које га могу задесити. Као носиоца Свога мира и вечности Христос је установио Цркву Своју. Она је Стуб и Тврђава истине, брод којим сигурно пловимо у тихо пристаниште нашега спасења.

Господ кроз Цркву исцељује сваку болест и сваку немоћ људску. У њој се васпоставља склад између неба и земље, између створеног и нествореног, између вечног и временог, између духа и тела. Исцељење које Господ у Цркви даје није разумљиво уколико се не схвати и не доживи као љубав Божја која се пројавила у Христу, Рођеном, Распетом, Васкрслем и Прослављеном нас ради и нашега спасења ради. Господ љуби свакога човека и жели да се сви људи спасу и дођу у познање истине. Он и нас позива да учествујемо у делу нашега спасења тако што ћемо Њега познати у Цркви, то јест бити сабрани и уједињени у Цркви и као Црква, живети у њој и њоме. Мерило духовног живота на земљи јесте Црква јер је она Тело Христово. Кроз њу нас Господ исцељује јер жели да сви буду причасници вечнога живота и вечне љубави.

Позивамо и сву нашу духовну децу широм света да никада не забораве да је Господ Цркви поверио спасење и да је у њој дат једини истинити пут и правац којим треба да идемо. Мерило духовног живота није дато појединцима већ се Духом Светим даје Цркви у целини, тако да се све складно и у миру Божјем усавршава.

Превечни Бог се на онај давни, први историјски Божји родио као пуки сиромашак да би нас обогатио Собом, Својим божанским савршенством као вечним богатством. Тиме Он и нас и сва људска покољења учи да се не одвајамо једни од других него да једни другима бремена носимо, да љубимо једни друге, да помажемо слабе и сиромашне, да братски делимо добра којима нас је Бог обдарио и да тако испунимо Закон Христов и на хришћански начин остваримо своје људско призивање.

Свака деоба, раздор, непријатељство и разарање заједништва супротни су Духу Божјем и духу Цркве. Јер, не можемо истовремено „пити чашу Господњу и чашу демонску”, не можемо „учествовати у трпези Господњој и у трпези демонској” (1. Кор 10, 21).

Божји је Празник кад осећамо пуноћу доброте и милости Божје, показане према роду људском тиме што је Бог послао у свет Сина Свога Јединороднога, Господа нашега Исуса Христа. Божанска љубав, која се чудесно показала у витлејемској пећини,

прожима и све нас на овај велики Дан.

Празновање Божића није просто обичај, традиција, навика, дан примања и давања дарова. Божић је дар над даровима, дан у којем се открило оно што је једино ново под сунцем, дан у којем се вечна божанска младост улила у биће неба и земље и у ограничену, пролазну људску природу и све подмладила вечном младошћу.

Нажалост, браћо и сестре, морамо признати да је наш духовни мир прилично помућен, те ни радост наша није потпуна. Она је осенчена страхом и бригом због свакодневних збивања у свету, а посебно због трагичних збивања на нашем распетом Косову и Метохији. Та збивања муте складни пој анђелске песме и прете да мир и стрпљење претворе у неспокојство и нетрпељивост.

Нашим драгим верницима, Србима на Косову и Метохији, препоручујемо да буду истрајни и да остану на својим огњиштима, уз своју Цркву и уз своје светиње, на земљи својих дедова и прадедова. Црква, као брижна Мати, увек је са њима и увек ће бити са њима. Без страдања нема ни васкрсења. Господ тека нам свима буде мерило и у страдањима!

Молимо вас, браћо и сестре, да светињу брака очувате, да се бринете и старате о својој деци, а нарочито о њиховом верском и моралном васпитању и образовању. Веронаука у образовном систему у нашим школама јесте велика помоћ, али није једина и није довољна; зато су родитељи и топли породични дом света заједница и место узрастања у меру раста висине Христове, у пуноћу љубави Богомладенца. Јер, вера и морал се уче најпре у родитељском дому, у породици. Уче се неосетно, исто онако како се учи и матерњи језик.

Бог је родитељима дао узвишену улогу да кроз рађање и васпитавање деце оплемењују свет и да га чине бољим и лепшим.

Нажалост, још је увек много бракова склопљених без благослова свете Цркве, а и разведених бракова, који су права несрећа и за нашу Цркву и за наш народ. Брак је завет пред Богом и у исто време црквена Света Тајна. Човек нема право да раставља оно што је Бог саставио, каже Христос Господ (Мт 19, 6).

Христово Рођење је обасјало свет светлошћу знања и богопознања. Његовим уласком у свет настаје почетак новог доба, крај незнабожачке ере и почетак ере христовознања, кроз Цркву коју је Он основао Својом часном крвљу.

Овај Дан се прославља доживљавањем свега што је најлепше и најузвишеније. Он човека подсећа на његово двоструко порекло – небеско и земаљско. Он учи човека дужностима и према небеској и према земаљској породици. Овај Дан нас опомиње да је потребно претходно се одужити Оцу небеском и нашој небеској породици да бисмо могли стећи благослов и срећу у земаљској породици.

Отворите срца и ви, децо наша духовна, који сте отишли у даљину и туђину и прославите у радости Богомладенца, јер је свуда земља Господња, а Бог је свуда и на свакоме месту. У Цркви Христовој, у овој светој богочовечанској заједници, славимо, са свима

вама заједно, радосне божићне празнике и нисмо далеко једни од других.

Подигнимо горе срца, сви без разлике, драга браћо и сестре! Ово је Дан који је дао Бог да се и ми духовно рађамо и препорађамо кроз Христа Господа. Нека светлост Духа Светога, Духа Христа Богомладенца, Духа Божјег, засија у душама нашим и у домовима нашим!

Живети духовним животом значи спасавати се, исцељивати се, бежати од греха и трагати за љубављу. Љубав која је од овога света не води нас никуда до у смрт; једино нас љубав Богомладенца Христа оживљава и води у живот вечни. Зато треба да љубимо све око себе и свима да сведочимо Наду нашу, како каже Свети Апостол Петар (1. Пет 1, 3 и 3, 15). Без љубави, у овом нашем свету све је осуђено на тугу, а без Оваплоћене Љубави Божје, Која је Христос Новорођени, све је осуђено на ништавило.

Клањајући се Детету младом, Превечном Богу, ових и свих других дана нашега живота, опростимо, браћо и сестре, једни другима и са братском, односно сестринском љубављу поздрављајмо једни друге светим поздравом:

Мир Божји, Христос се роди!
Ваистину се роди!
Благословена нова 2012. година!

Дано у Патријаршији српској у Београду, о Божићу 2011. године

Ваши молитвеници пред колевком Богомладенца Христа

**АРХИЕПИСКОП ПЕЋКИ, МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ
И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ ИРИНЕЈ**

Митрополит загребачко-љубљански **ЈОВАН**
Митрополит црногорско-приморски **АМФИЛОХИЈЕ**
Митрополит дабробосански **НИКОЛАЈ**
Епископ шабачки **ЛАВРЕНТИЈЕ**
Епископ зворничко-тузлански **ВАСИЛИЈЕ**
Епископ сремски **ВАСИЛИЈЕ**
Епископ бањалучки **ЈЕФРЕМ**
Епископ будимски **ЛУКИЈАН**
Епископ канадски **ГЕОРГИЈЕ**
Епископ банатски **НИКАНОР**
Епископ новограчаничко-средњезападноамерички **ЛОНГИН**
Епископ источноамерички **МИТРОФАН**
Епископ жички **ХРИЗОСТОМ**
Епископ бачки **ИРИНЕЈ**
Епископ бихаћко-петровачки **ХРИЗОСТОМ**
Епископ осечкопољски и барањски **ЛУКИЈАН**
Епископ средњоевропски **КОНСТАНТИН**

Епископ западноевропски ЛУКА
Епископ тимочки ЈУСТИН
Епископ врањски ПАХОМИЈЕ
Епископ шумадијски ЈОВАН
Епископ славонски САВА
Епископ браничевски ИГЊАТИЈЕ
Епископ милешевски ФИЛАРЕТ
Епископ далматински ФОТИЈЕ
Епископ будимљанско-никшићки ЈОАНИКИЈЕ
Епископ захумско-херцеговачки ГРИГОРИЈЕ
Епископ ваљевски МИЛУТИН
Епископ рашко-призренски ТЕОДОСИЈЕ
Епископ нишки ЈОВАН
Епископ западноамерички МАКСИМ
Епископ горњокарловачки ГЕРАСИМ
Епископ аустралијско-новозеландски ИРИНЕЈ
Епископ крушевачки ДАВИД
Епископ умировљени захумско-херцеговачки АТАНАСИЈЕ
Викарни Епископ хвостански АТАНАСИЈЕ
Викарни Епископ јегарски ПОРФИРИЈЕ
Викарни Епископ моравички АНТОНИЈЕ
Викарни Епископ липљански ЈОВАН
Викарни Епископ ремезијански АНДРЕЈ

ОХРИДСКА АРХИЕПИСКОПИЈА:

Архиепископ охридски и Митрополит скопски ЈОВАН
Епископ полошко-кумановски ЈОАКИМ
Епископ брегалнички, местобљуститељ Епархије битолске МАРКО
Епископ стобијски ДАВИД